

- Izpodbijana sodba naj se razveljavi.
- Predlogu, vloženem na prvi stopnji, in sicer podrednemu zahtevku, naj se člen 3 sporne odločbe razglasi za ničen, naj se ugotovi.
- Podredno, zadeva naj se vrne v odločanje Sodišču prve stopnje in naj se mu naloži izvedba zavrženega dokaza.
- Komisiji naj se naloži plačilo stroškov postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka, intervenientki, Comunidad Autónoma de la Rioja, pa plačilo stroškov postopka na prvi stopnji.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Sodišče prve stopnje je napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da v tem primeru niso izpolnjene izjemne okoliščine, ki upravičujejo legitimna pričakovanja glede pravilnosti spornega davčnega ukrepa, na podlagi katerih je prepovedana naložitev vračila pomoči v skladu s členom 14(1) Uredbe št. 659/1999 ⁽¹⁾ v povezavi z načelom varstva legitimnih pričakovanj. Izkrivljenje navedb iz razprave na prvi stopnji in kršitev načela kontradiktornosti. Kršitev sodne prakse glede obrazložitve.

Niti formalna razlika med spornim davčnim ukrepom in ukrepom, ki je predmet Odločbe 93/337 ⁽²⁾, niti dejstvo, da bi Komisija merilo selektivnosti lahko obrazložila s kakšno drugo okoliščino, izrecno navedeno v Odločbi 93/337, niti razglasitev nezdružljivosti iz Odločbe 93/337 niso zadostni pravni razlogi, da Sodišče prve stopnje ne bi presodilo obstoja izjemne okoliščine, ki sama po sebi ali skupaj z drugimi okoliščinami, ki obstajajo v obravnavanem primeru, prepoveduje Komisiji naložitev vračila pomoči, na katere se nanaša sporna odločba.

Sodišče prve stopnje je, s tem da je navedlo, da sporni ukrepi v združenih zadevah od T-30/01 do T-32/01 in od T-86/02 do T-88/02 zaradi tehnične narave in obsega olajšave niso primerljivi s spornim davčnim ukrepom, izkrivilo navedbe iz razprave med strankami postopka, ni upoštevalo načela kontradiktornosti in je očitno kršilo sodno prakso glede obrazložitve.

Sodišče prve stopnje je napačno uporabilo pravo, s tem da je presodilo, da ravnanje Komisije glede davčne oprostitve iz leta 1993 ter spoštovanje davčne olajšave iz zakona 22/1993 ni izjemna okoliščina, ki bi lahko upravičila legitimna pričakovanja glede pravilnosti spornega davčnega ukrepa, na podlagi katerih bi bila prepovedana naložitev vračila pomoči na podlagi člena 14(1) Uredbe št. 659/1999, ker je v nasprotju z načelom varstva legitimnih pričakovanj.

2. Sodišče prve stopnje je napačno uporabilo pravo, ker ni spoštovalo postopkovnih pravil na področju izvajanja

dokazov in je odločilo, da ne bo izvedlo dokaza, ki ga je predlagala tožeča stranka glede predložitve nekaterih dokumentov Komisije, ki so ob upoštevanju trditev, ki jih je Sodišče prve stopnje uporabilo pri zavrnitvi predlogov tožeče stranke, bistveni za obrambno interesov slednje. Kršitev pravice do poštenega sojenja, načela enakosti orožij in pravice do obrambe.

Sodišče prve stopnje je s tem, da ni izvedlo predlaganega dokaza, kršilo temeljno pravico do poštenega sojenja, ki jo ima pritožnik, saj je zavrnilo izvedbo dokaza, ki je za pritožnika bistven, in tako kršilo njegovo pravico do obrambe, glede na to, da je bil njegov predlog zavržen z utemeljitvijo, da ni dokazal ravno tega, kar je želel potrditi z neizvedenim dokazom: če ni bilo že izrecno dokončno stališče Komisije o pritožbi iz leta 1994 zoper v bistvu enak ukrep iz leta 1993, ki jo je ta zavrnila, izjemna okoliščina, pa je to bilo vsaj ravnanje Komisije, saj je povzročilo nastanek legitimnih pričakovanj o pravilnosti davčnih ukrepov iz leta 1993, kar je privedlo do sprejetja spornega davčnega ukrepa leta 1996.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES (UL L 83, str. 1).

⁽²⁾ Odločba Komisije 93/337/EGS z dne 10. maja 1993 v zvezi z načrtom davčnih pomoči za naložbe v Baskiji (UL L 134, str. 25).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour de cassation (Francija) 25. novembra 2009 – Charles Defossez proti Christian Wiart, likvidacijski upravitelj družbe Sotimon SARL, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(Zadeva C-477/09)

(2010/C 37/19)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Cour de cassation

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Charles Defossez

Tožene stranke: Christian Wiart, likvidacijski upravitelj družbe Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises), CGEA de Lille

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je člen 8a Direktive Sveta z dne 20. oktobra 1980 o približevanju zakonodaje držav članic o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti njihovega delodajalca (80/987/EGS) ⁽¹⁾, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2002/74/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 ⁽²⁾ – ki v odstavku 1 določa, da kadar je podjetje, ki opravlja dejavnosti na ozemljih vsaj dveh držav članic, plačilno nesposobno, je za pokrivanje neporavnanih terjatev delodajalca odgovorna ustanova v državi članici, na ozemlju katere delavci opravljajo delo ali ga običajno opravljajo, v odstavku 2 pa, da se obseg pravic delavcev določi z zakonom, ki ureja pristojno jamstveno ustanovo – treba razlagati tako, da določa pristojno ustanovo ob izključitvi vseh drugih, oziroma ali ga je treba ob upoštevanju cilja direktive, in sicer krepitve pravic delavcev, ki uveljavljajo svojo svobodo gibanja, in člena 9(1) te direktive, v skladu s katerim ta ne vpliva na pravico držav članic, da uporabljajo ali uvajajo zakone in druge predpise, ki so za delavce ugodnejši, razlagati tako, da delavcu ne odvzema pravice, da namesto jamstva te ustanove uveljavlja ugodnejše jamstvo ustanove, pri kateri se v skladu z nacionalnim pravom zavaruje in plačuje prispevke njegov delodajalec?

⁽¹⁾ UL L 283, str. 23.

⁽²⁾ UL L 270, str. 10.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Audiencia provincial de Tarragona (Španija) 30. novembra 2009 – Kazenski postopek proti Magattu Gueyu

(Zadeva C-483/09)

(2010/C 37/20)

Jezik postopka: španščina

Predložitveno sodišče

Audiencia provincial de Tarragona

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnik: Magatte Gueye

Drugi stranki: Ministerio Fiscal in Eva Caldes

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba pravico žrtve, da se jo razume, iz uvodne izjave 8 preambule Okvirnega sklepa ⁽¹⁾ razlagati kot pozitivno obveznost državnih oblasti, ki so pristojne za pregon in kaznovanje kaznivih dejanj, da se žrtvi omogoči, da izrazi svoje mnenje, razmišljanje in stališče o neposrednih učinkih, ki jih lahko ima na njeno življenje naložitev kazni storilcu kaznivega dejanja, s katerim ima družinski odnos ali odnos intenzivne naklonjenosti?
2. Ali je treba člen 2 Okvirnega sklepa 2001/220/PNZ razlagati tako, da dolžnost držav, da priznajo pravice in pravne interese žrtve, nalaga upoštevanje njenega mnenja, kadar lahko kazenske posledice postopka v bistvenem in neposredno ogrozijo njeno pravico do svobodnega razvoja osebnosti in zasebnega in družinskega življenja?
3. Ali je treba člen 2 Okvirnega sklepa 2001/220/PNZ razlagati tako, da državne oblasti ne morejo zavrniti upoštevanja svobodne volje žrtve, kadar nasprotuje naložitvi ali ohranitvi ukrepa prepovedi približevanja, kadar je storilec kaznivega dejanja družinski član in ne obstaja objektivno tveganje ponovitve kaznivega dejanja, kadar se presoja raven osebne, družbene, kulturne in čustvene sposobnosti, ki izključuje možnost podreditve storilcu kaznivega dejanja nasilja, ali pa tako, da je v vsakem primeru treba ohraniti primarnost tega ukrepa glede na posebno vrsto kaznivih dejanj?
4. Ali je treba člen 8 Okvirnega sklepa 2001/220/PNZ, ki določa, da države zagotovijo primerno raven zaščite za žrtve, razlagati tako, da omogoča splošno in obvezno naložitev ukrepov prepovedi približevanja ali stikov kot stranskih kazni v vseh primerih, v katerih je oseba žrtev kaznivih dejanj družinskega nasilja, ali pa zahteva, da se opravi individualizirana obravnava, ki omogoči, da se v vsakem primeru določi ustrezna raven varstva glede na nasprotujoče si interese?
5. Ali je treba člen 10 Okvirnega sklepa 2001/220/PNZ razlagati tako, da omogoča, da se na splošno izključi poravnavanje v kazenskih postopkih o kaznivih dejanjih družinskega nasilja glede na posebno vrsto teh kaznivih dejanj, ali pa je treba omogočiti poravnavanje tudi v teh vrstah postopkov, tako da se v vsakem primeru tehtajo nasprotujoči si interesi?

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku (UL L 82, str. 1).